

acestea sunt spre judecata și osânda lor.

Poate că te bucuri de slavă pentru evlavia ce o ai ? Dacă ești evlavios cu adevărat și nu știi în sine-ți nimic rău, trebuie a te bucura nu pentru că lumea te crede așa, ci pentru că ești evlavios; iar dacă poate nu ești evlavios, și totuși poștești slava celor mulți, gândește-te că nu aceștia ne vor judeca pe noi în acea zi, ci Cel ce cunoaște cu exactitate cele ascunse. Iar dacă tu știi păcatele tale, și totuși ești crezut de toți ca fiind curat, apoi pentru aceasta nu numai că nu trebuie a te bucura, ci încă a te întrista și a suspina cu amar, gândindu-te întruna la acea zi, când toate se vor descoperi, când cele ascunse ale întunericului se vor da la lumină.

Poate că te bucuri de cinste? Respinge-o, știind bine că aceasta te face datornic.

Nimeni nu-ți dă cinste? Pentru aceasta încă trebuie a te bucura, căci Dumnezeu nu-ți va pune înainte și acest păcat pe lângă celelalte, că te-ai bucurat de cinste. Sau poate nu vezi că Dumnezeu, pe lângă celelalte binefaceri, și pe aceasta o spune prin prorocul: „Eu am așezat proroci dintre feciorii voștri și nazirei dintre flăcăii voștri”? (Amos 2, 11) Măcar cu atâta te vei alege, că nu vei fi răspunzător de o mai mare pedeapsă.

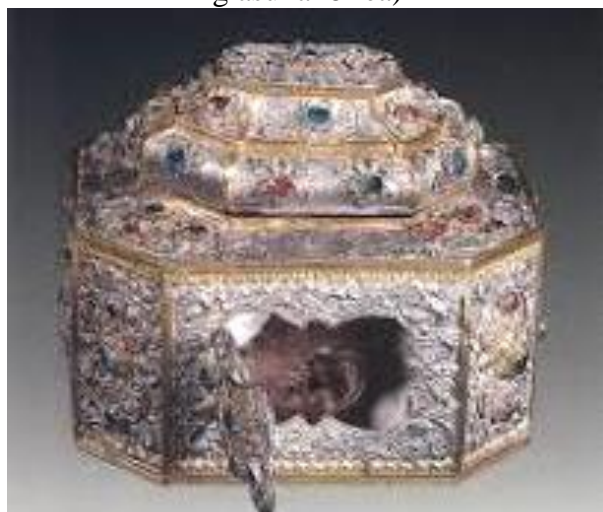
Căci cel ce nu este cinstit în viața aceasta, ba încă este disprețuit și nu se bucură de nici o considerație, ba încă este și batjocorit, dacă nu altceva, cel puțin cu aceasta se va folosi, anume că nu va fi răspunzător pentru că a fost cinstit de cei deopotrivă cu el. Dar, apoi, și altele multe câștigă: se umilește, nu cugetă niciodată lucruri mari de el, ba nici nu le voiește, și mai mult încă este cu băgare de seamă la sine însuși.

Cel ce se bucură de multă cinste, pe lângă multele datorii ce le are, cade și în ușurință, și în slavă deșartă, și la urmă devine robul oamenilor, după care, stăpânirea aceasta sporind tot mai mult, este silit a face multe pe care poate nu le voiește. Deci, iubitorilor, știind că este mult mai bine pentru noi de a nu umbla după slavă și cinste, nici să nu le căutăm, ci chiar dacă ni se dau, să le respingem, să le aruncăm de la noi și să înăbușim pofta aceasta. Acestea sunt spuse atât către stăpânitori cât și către

Biserica Ortodoxă prăznuiește la 13 noiembrie pe Sfântul Ioan Gură de Aur și pe mama sa Antuza.

"Din gura ta ca o lumină de foc strălucind harul, toată lumea a luminat, vistieriele neibirii de argint lumii a câștigat, înălțimea gândului smerit nouă ne-a arătat. Si cu cuvintele tale învățându-ne, Părinte Ioane Gură de Aur, roagă pe Cuvântul, Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre".

(Troparul Sfântului Ierarh Ioan Gură de Aur, glasul al 8-lea)

Mănăstirea Vatoped din Sfântul Munte Athos (Grecia), păstrează cu mare cinste capul Sf. Ioan, cu urechea stângă întregă.

cei stăpâniți.

Tot sufletul care poștește cinste și slavă, nu va vedea împărăția cerurilor. Nu este acesta cuvântul meu și nici „că grăiesc de la mine aceste vorbe, ci sunt ale Sfântului Duh.

Nu o vor vedea, zic, chiar fapte bune de ar avea unii ca aceștia. „Și-au luat, zice, plata lor”. (Matei 6, 5) Deci, cel ce își ia plata sa, cum va vedea împărăția cerurilor?

Eu nu împiedic pe cineva de a umbla după slavă, însă voiesc a căuta slava cea adevărată, de la Dumnezeu. „A cărui laudă, zice, nu vine de la oameni, ci de la Dumnezeu”.

Nimic nu este mai vrednic de disprețuit, ca slava de la oameni.

Numai spre un lucru să avem privirea ațintită, anume cum să facem ca Dumnezeu să ne laude.

(Sf. Ioan Gură de Aur, Tâlcuiri la Epistola a doua către Tit, Omilia 2)